Morten Skov Christiansens tale ved FH's ekstraordinære kongres

Taler
Morten Skov Christiansen
Tiltrædende formand for FH

Dato
7. september 2023

Sted
K.B. Hallen, Frederiksberg

Tak. Tak.

Tak for jeres tillid. Det er overvældende. TAK.

Jeg havde ikke forventet, at jeg her skulle stå foran alle jer.

(KORT PAUSE)

Kære venner, kære alle sammen.

Fagbevægelsen og især FH har været igennem en svær periode.

Vi har skullet læne os ind mod hinanden, for at finde løsninger. Og det skal vi fortsat.

Jeg vil gerne sige tak. Til forretningsudvalget, til hovedbestyrelsen og til alle medlemsorganisationerne i vores fællesskab.

Tak for at stå sammen i denne svære tid.

Jeg vil også gerne sige en særlig stor tak til min familie.

Min kone Stine og vores to fantastiske børn Agnes og Johan.

Vores lille verden blev med et, vendt på hovedet i slutningen af april.

Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle have klaret det, uden jeres støtte og opbakning hele vejen igennem. Tusind tak for det.

Kære Nanna - *du* skal have en særlig tak.

Vi har været igennem meget de sidste måneder.

FH har været i et stormvejr, hvor det var vigtigt at holde godt fast på skibet. Holde fast i roret.

At sikre, at vi fortsat sejlede den rigtige vej for kollegerne.

At vi fortsat kæmpede for at skabe politiske resultater.

Du har været en fast støtte. Været en fantastisk holdspiller. Dag og nærmest nat.

Tusind, tusinde tak, Nanna.

(PAUSE)

Lad os starte med en af den seneste tids bedste nyheder.

Den danske økonomi er bund robust.

Fundamentet for at tage reelle skridt i retning af et bedre og stærkere Danmark… Det kunne ikke være bedre.

Sammen kan vi skabe et Danmark;

HVOR DER BLIVER KORTERE AFSTAND MELLEM HINANDEN

HVOR VORES TILGANG ER INVESTERINGER OG IKKE NEDSKÆRINGER

HVOR VORES BØRN KAN VÆRE SIKRE PÅ AT GÅ EN BEDRE FREMTID I MØDE

OG HVOR VORES SIDSTE ÅR ER GODE

...

Så en ting er den robuste økonomi.

Noget andet - og måske endda mere vigtigt - ja, så står vi her med mulighed for at ***forme et bedre Danmark.***

Fordi vi har en helt unik samfundskontrakt.

3 mio. lønmodtagere er i arbejde.

Danmarks rekord. Overvej lige det.

Alle kollegerne derude arbejder i - og *for* - fællesskabet.

Vi leverer på *vores del* af samfundskontrakten.

Men en kontrakt har mere end én underskriver.

En del af den her samfundskontrakt, ja den hviler på, at politikere henover tid.

Og henover forskellige politiske farver sikrer gode uddannelser.

Et stærkt sikkerhedsnet.

Et ordentligt arbejdsmiljø.

Og mærk mine ord – også en *værdig tilbagetrækning* fra arbejdsmarkedet, når den tid kommer.

Derfor tror jeg også på, at vi er nødt til at se lidt mere grundigt på vores pensionsalder.

De unge som forlod folkeskolen i sommers.

De skal arbejde 60 år. 6 årtier!

Kære regering. Det er vi simpelthen nødt til at se på.

Vi gør vores - men I skal også gøre jeres.

(KORT PAUSE)

Fundamentet for *vores* styrke. For at vi kan opfylde *vores del* af samfundskontrakten.

Det er, at kollegerne - medlemmerne - og tusindvis af dygtige tillidsfolk på arbejdspladserne - at, de er med os.

At vi er et velorganiseret fællesskab.

Men vi kender alle sammen udfordringen. Medlemstallet falder.

Alt for mange vælger os fra.

Det er den hårde sandhed.

Særligt de unge kolleger mangler.

Hvis vi kigger os omkring, kan vi godt se problemet: Hvem kommer til vores generalforsamlinger? Til 1. maj? Hvem sidder i vores bestyrelser?

Ind i mellem hører jeg nogen sige. At det også er fordi, de unge er dem selv nok.

At de er historieløse.

At de ikke forstår fællesskab.

Men *det er simpelthen ikke korrekt*. Det er en myte, som må bankes i jorden.

8 ud af 10 unge mellem 20 og 30 år har på et tidspunkt været med i vores fællesskab.

For de unge *er* solidariske. De unge *vil* fællesskaber.

De engagerer sig. I klimabevægelsen. I metoo.

Lærlingeoprøret. I fællesskaber på sociale medier. Og i nære fællesskaber med hinanden.

Men de venter ikke nødvendigvis 2 år på en generalforsamling.

De forventer hastighed. Tilgængelighed. Og digitale løsninger.

Er det for meget forlangt? Det synes jeg ikke.

(KORT PAUSE)

Måske har I set TV2's dokumentar 'Balladen i Kolonihaveforeningen?

Vi får et unik indblik i foreningsdanmark.

Hvor høj skal hækken være? Må der være ukrudt i den? Og hvad er egentlig det der duebanko / døde duer for noget?

Fælles for både Fjolle-Kjeld, Finn og det unge par, der er vild med vilje...

Ja, det er, at de alle sammen ønsker at være en del af fællesskabet.

Deres grundværdi er den samme. Men de har svært ved at finde sammen.

Lektien er, at der skal være plads til forskellige måder at udleve værdien om fællesskab.

Det gælder for os i fagbevægelsen.

Vi *skal* være det fællesskab, der samler hele kolonihaveforeningen.

Hvor der er plads til at spille døde duer.

Men hvor vi også er optagede af de unges udfordringer.

Deres drømme for arbejdslivet.

At vi leverer på dem. Sammen med dem.

(KORT PAUSE)

For mange unge mistrives. For mange unge har ondt i livet.

For mig er vi her inde på kernen af noget virkelig vigtigt.

Og inde på noget af det, hvor vi, også som bevægelse,spiller en afgørende rolle.

Værdien af at være en del af et arbejdsfællesskab.

Det er måske en af de vigtigste nøgler i at gøre op med mistrivsel.

Når man svejser en samling

Når man murer en facade.

Når man har et barn i sin favn.

Når man lægger en varm hånd på skulderen af en patient eller en borger....

Så mærker man det. At arbejdet har værdi i sig selv.

Man fokuserer ikke på et overskruet karakterræs - men på at gøre en god indsats sammen med andre.

Ligesom de fleste af jer herinde, så begyndte jeg også mit arbejdsliv som fritidsjobber. Først som avisbud på Amager.

Senere som servicemedarbejder i Kvickly Valby.

Jeg lærte utrolig meget. Fik ansvar.

Det gav mig retning i mit liv. Jeg voksede af det.

I dag får færre og færre unge muligheden for at vokse i et fritidsjob. Det er der mange årsager til.

Men sagen er, at siden finanskrisen er det kun gået en vej. Og det er ned.

Det er ærgerligt. Særligt for de unge. Men også for fællesskabet.

(KORT PAUSE)

Bandet Minds of 99 synger i en sang, at "Alle skuffer over tid".

Det er faktisk lidt befriende - og tager presset af hos den enkelte.

Men at skuffe over tid... Det er ikke en mulighed for os, der er her i dag.

Vi må ikke skuffe vores unge kolleger - og alle de unge, der er på vej ind på vores arbejdspladser.

Vores unge kolleger har pladen fuld på alt, hvad der hedder dårligt arbejdsmiljø.

Både når det handler om

Arbejdsulykker

Chikanesager

Dårligt psykisk arbejdsmiljø

Derfor vil jeg også foreslå, at vi står sammen om at levere et unge-løfte.

Et unge-løfte der handler om

Ordentlige uddannelser. Tid til praktik- og oplæringsvejledning. Et godt fysisk og psykisk arbejdsmiljø.

Det koster penge, ja.

Men hør nu her: Vi *har* penge i det her samfund.

Vi mangler uddannet arbejdskraft.

Løsningen er lige til: *investér.* I de unge. I kvalitet. I fremtiden.

Til regeringen vil jeg sige: I har taget nogle gode initiativer. Tak for det. Men vi er slet ikke i mål.

Til arbejdsgiverne - offentlig og privat - vil jeg sige: Hvor længe har vi ikke talt om manglen på lære- og praktikpladser? Om praksischok?

Det er NU, vi skal handle.

(PAUSE)

Der sker heldigvis *noget.*

Regeringen har meldt ud, at den vil investere 900 millioner i erhvervsskolerne.

Endelig!

En ting er pengene.

Men det – det, der næsten gør mig mest tilfreds – ja, det er anerkendelsen af kloge hænder.

Sejren kom ikke ud af det blå.

Den samlede fagbevægelse har lagt et massivt pres.

Og det sidste år skete der noget nyt.

De unge.

Dem, det hele handler om.

Dem, jeg lige har talt om.

De gik selv i front.

Kan I huske Carl Emil fra Lærlingeoprøret?

Og hans flammende tale på vores sidste kongres.

Han viste sammen med alle de andre i oprøret, hvad man kan, når man stiller sig sammen for at opnå fælles mål.

Carl Emil, jeg ved, du sidder og lytter med.

Lad os lige give dem en stor tak - tak for indsatsen i Lærlingeoprøret!

KLAP!

Der er en anden, vi også skal takke

Faktisk er der én *særlig* person, jeg har brug for at sige nogle ord til i dag.

En, der har banet vejen for de resultater, vi ser i dag.

Resultater skabes i fællesskab. Men en leder skal gå forrest.

Sådan en formand har FH haft i vores første år.

Lizette – den seneste tid rykker ikke ved, hvad *du* har opnået for alle kollegerne

ude på arbejdspladserne.

Du har haft et liv i lønmodtagernes tjeneste.

Du har været vedholdende. Arbejdsgiverne vil måske sige stædig.

Du har slået værn om lønmodtagernes interesser.

I aftale efter aftale.

I enhver politisk sag.

Du har arbejdet solen sort.

Kære Lizette – Tak for din indsats.

(KLAP)

(OVERGANG)

Vi har som fællesskab opnået meget. Men hvilke nye resultater skal vi række ud efter?

Jeg har tre sigtelinjer

For det første. Vi skal sikre et arbejdsmarked i verdensklasse.

I ved, jeg brænder for arbejdsmiljøet.

Alt for mange kolleger betaler en høj pris, når de går på arbejde.

Med dårligt psykisk arbejdsmiljø. Fysisk nedslidning...

Og sidste år mistede 43 kolleger livet, mens de var på arbejde. Det er næsten et

dødsfald om ugen.

Det kan vi ikke være bekendt.

Men der er meget mere på spil. Vi skal have et arbejdsmarked:

Hvor man kan skifte spor og videreuddanne sig - og trække sig værdigt tilbage efter et langt arbejdsliv.

Hvor vi ikke tillader vores kolleger at være udsat for social dumping.

Hvor kollegerne derude forstår at bruge digitaliseringen og ny teknologi – og ikke omvendt.

Og hvor kollegerne kan møde på arbejdet uden at blive chikaneret, talt ned til. Et arbejdsmarked med reel ligestilling.

(KORT PAUSE)

Vores anden sigtelinje: Vi skal sikre et stærkt og lige velfærdssamfund.

Vi står i dag i et kæmpe paradoks.

Vi har en bundsolid økonomi. En privat velstand, der vokser.

Og alligevel. Alligevel knager det i velfærden. Vores offentlige ansatte løber stærkt. Mange steder alt for stærkt.

En ting er, hvad det betyder for vores kolleger derude. Men husk. Som borgere mærker vi det jo også.

Når det er svært at få i en sygeplejerske.

Når vi har brug for politiet.

Når vikarer er nødt til at tage over for lærerne i folkeskolen

Når en pædagog står alene med en stor børneflok.

Og alligevel er der nogle, der lige nu gambler.

Gambler med den universelle velfærd. Det er tosset. I skal vide, det er tosset!
(EVT: KLAP)

Det er blevet tid til, at vi retter op på de systematiske under-investeringer. En tilgang som siden finanskrisen har gjort vores velfærd mere og mere tyndslidt.

(KORT PAUSE)

Den sidste sigtelinje. Vi skal gå forrest for en grøn og retfærdig omstilling.

Tiden er kommet til, at vi i fagbevægelsen kaster os rigtigt ind i den kamp.

Vi er det største kollektive fællesskab i Danmark.

Og når samfundet skal forandres, så står vi ikke på sidelinjen. Vi sidder med ved bordet. Vi tager ansvar.

Det skal vi også her. Selvom det ikke bliver let.

Omstillingen *kommer* til koste. Ting *vil* se anderledes ud.

Nogle virksomheder vil lukke. Og nogle lønmodtagere skal have nyt job.

Det skal vi turde at være ærlige om. Men vi skal samtidig insistere på, at den grønne omstilling rummer en mulighed.

En mulighed for at styrke vores samfundsmodel.

Større jobsikkerhed for lønmodtagerne.

Bedre rettigheder for dem, der – frivilligt eller ufrivilligt – skifter spor i løbet af arbejdslivet.

Kortere afstand mellem top og bund.

Hvis vi lykkedes med dén vision for den grønne omstilling.

Så er jeg overbevist om, at både vores medlemmer og danskerne bredt set er med på at bakke op om en ambitiøs grøn omstilling.

(PAUSE)

Så... Hvad er vores supervåben?

Hvem er vores HULK, som min søn Johan vil sige.

Det er vores danske arbejdsmarkedsmodel. Den danske vej. Den danske model.

Vi har indrettet os sådan i Danmark, at vi aftaler os til det meste. Arbejdsgiver og lønmodtager.

Vi har skabt et arbejdsmarked, som ledere fra hele verden rejser til for at lære af.

Og de skal være så velkomne!

Men helt ærligt – så ved vi godt herinde, at den danske arbejdsmarkedsmodel ikke er noget, man lige kan importere og indføre fra den ene dag til den anden.

Det har taget os 150 år at skabe det arbejdsmarked og den arbejdsmarkedsmodel, som vi har i dag.

Derfor siger jeg også til de politikere, som ikke vil tage vare på den her *gigantiske* succes: Pas nu på!

Har vi først mistet vores særlige evne at aftale os frem til løsninger på, bliver det umådeligt svært at bygge det op igen.

Så kære politikere – lad være med at gribe ind i vores aftaler.

Hold nallerne væk! (EVT KLAP)

For vores overenskomster er vores supervåben. Vores hjerte.

Gode overenskomster giver fleksibilitet. Klogt tilpassede løsninger til den enkelte branche, arbejdsplads og kollega.

Overenskomster giver magt og indflydelse til lønmodtagerne.

De bygger på nærhed og demokrati.

Overenskomsterne gør, at det er *lønmodtagerne,* der har indflydelse på løn og arbejdsvilkår - og *ikke* politikerne på Borgen.

Vi skal holde magten i vores egne hænder – gennem overenskomsterne.

Derfor er jeg også rigtig glad for, at du, Flemming, har stillet dig til rådighed.

Du kommer med en bred viden og erfaring med overenskomster og arbejdsret.

Jeg ser frem til vores tætte samarbejde i FH's politiske ledelse. Sammen med Nanna er jeg sikker på, at vi bliver et rigtig godt team.

Og til jer alle. Forretningsudvalget og Hovedbestyrelsen.

Alle organisationerne i FH. Jeg ser frem til et stærkt og tæt samarbejde med jer.

Og i dialog vores mange fælles udfordringer.

For i FH er vi: stærkere sammen!

- - -

Kære alle sammen. Kære kongres. Kære kolleger.

Ingen ære er større end at være tillidsvalgt.

Jeg vil gøre mit ypperste for at være jeres. Tak for tilliden og tak for valget.

Kilde
Manuskript modtaget fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Fagbevægelsen, Takketale

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/morten-skov-christiansens-tale-ved-fh-s-ekstraordinaere-kongres